

LÄMMINTÄ KEVÄTTÄ, KAIKKI TUISKUT!

Niille, jotka eivät vielä ole tiedostaneet asiaa, haluan tähdentää, että sukuyhteisömme uusi nimi on TUISKU-CAMENAEUS SUKUSEURA. Näinhän päätettiin lopullisesti Hollolan kirkolla sunnuntaina elokuun 4. pnä 1991 pidetyssä ylimääräisessä sukkokouksessa, joka kaikkineen jätti miellyttävän muiston mm. hyvien järjestelyjensä ansiosta. Niistä kiitos Anneli ja Pentti Lehtoselle!

Tosin täytyy hieman valittaen todeta, ettei yhdistysrekisteri ole vielä seuramme päätöstä hyväksynyt, mutta siellä lienee suuri ruuhka. En kuitenkaan näe syytä, miksei muutosanomustamme voitaisi hyväksyä.

Sukuseura on julkaissut jo kolme sukukirjaa. Neljäs on tekeillä. Se käsittelee Tuiskun rusthollin Tuisku-Heikkilä- haaraa, ja siitä tulee melkoisen laaja. Toiveita on, että se saataisiin valmiiksi seuraavaan varsinaista sukkokousta varten, joka pidetään vuoden 1993 syyskesällä. Kokouksen paikka on vielä avoin.

Olisikin toivottavaa, että seuran jäsenet esittäisivät ehdotuksia kokouspaikasta, jossa olisi väljät kokoustilat sekä ruokailu ja majoitustilat. Ehdotuksia voi ilmoittaa sihteerille. Myös hinta-asia on tärkeä - näin lama-aikana, samoin kuljetus.

Tämä jäsenlehti käsittelee tärkeitä asioita, mm. jäsenmaksusta muistutetaan. Kerrotaan myös suurlahjoittaja Niilo Helanderista. Hän, samoin kuin kirjailija Selma Anttila ja koko seppä Helanderin perhe liittyvät hyvinkin läheisesti Tuisku-Heikkilän haaraan.

Toivotan kaikille seuran jäsenille hyvää kevättä ja auvoisaa mieltä!

Elo Tuisku-Heikkilä
puheenjohtaja

**TUISKU-
CAMENAEUS
SUKUSEURA ry**

JÄSENLEHTI No 5

1992

ORIMATTILAN PITÄJÄN

Niilo Helanderin elämä

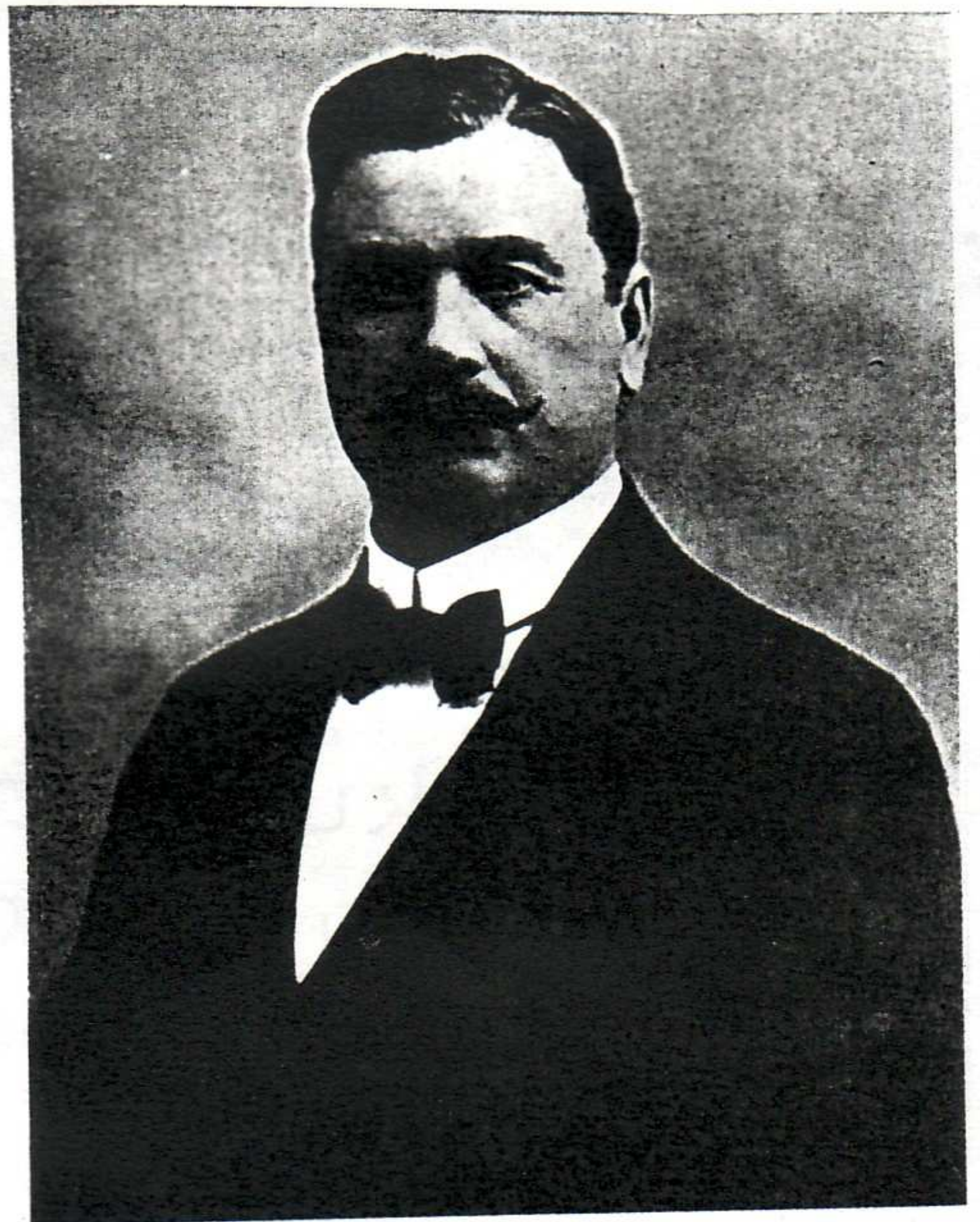
Kaikki Kallen ja Ulrikan lapset olivat hämmästyttävän eteviä ja eteenpäinpyrkiviä, lisäksi erittäin sisarusrakkaita. Kaikki auttoivat toisiaan. Olen pohtinut, mistä tämä etevyys voisi periytyä. Eerolan sukua en tunne, enkä siis siitä voi sanoa mitään, mutta ei Tuiskun suvun Heikkilän haarassakaan ole ollut liikemiehiä.

Kaikkista Helanderin lapsista riittäisi kerrottavaa, mutta tämä Niilo on nyt kohteena. Hän syntyi 8.5.1865 Luhtikylässä perheen kolmantena lapsena ja sai kasteessa nimen Nikolai, keisari-suurruhtinaan mukaan. Päästyään elämässään eteenpäin hän ryhtyi käyttämään Niilo-nimeä. Pajassa hänestä ei tullut kalua, hän oli jo lapsena innostunut kaupan-
käyntiin.

Nikolain äitikin tiuskaisi pojalleen kuin ennustavasti, että: "mikäs komeesrooti sinust tulee, ku tos noin röyhistelet". Koulua hän kävi ensin Luhtikylässä v 1869 perustetussa kylän ikiomassa kansakoulussa ja sitten Pitkälässä, kun silloiset kunnanjohtomiehet saivat päähänsä siirtää koulun sinne.

Jo toisella kymmennellä ollessaan, kun kansakoulu oli käyty, Nikolai ryhtyi puotiapulaiseksi K.H.Tuiskusen kauppaan Herralaan, sitten kauppias Karlsonille Lahteen ja täältä veljensä Teodorin kauppaan myös Lahteen. Teodor piti veljestään hyvää huolta. Hän koulutti muuten neljää sisarustaan.

Näin pääsi Nikolai peräti ruotsinkieliseen kauppaopistoon Helsinkiin 1884 ja näytti selvinneen ruotsistakin. Hän sai päästötodistuksen 1886. Numerot olivat tosin heikonlaiset. Nikolain ystävä, sittemmin liikemies Evert Viktor Sellgren kertoi, että Nikolai Helander osoitti alusta pitäen erinomaista käytännöl-

Niilo Helander

lisyyttä ja liikemiehen kykyä ja silmää.

Nuori Nikolai hoiteli sitten Heinolassa veljensä Teodorin sinne perustamaa kauppaa, jonka kauppaoikeudet hän myöhemmin sai itselleen. Tällöin hänen kauppansa otsikossa oli ensi kerran Niilo HELANDER.

Näin Niilo kotiutui Heino-
laan ja ryhtyi tarmokkaasti ja innolla liikettään laajentamaan. Hän pääsi myös muiden tuossa kaupunkipahasessa toimivien kauppiaiden suosioon. Niilo hoiti kauppaa myös laajalla maaseudulle, aina Raahen ja Loviisan asti.

Heinolassa hän oli Jyränköllehden perustajia, hän rakennutti uuden kauppatalon. Vanhan apulaisensa kertoman mukaan Niilo Helander oli liikeasioissaan aina rehellinen. Hän osti myös Jyrängön virrassa olevan Siltasaaren, sekä muita maatiloja. Hän oli mukana perustamassa Heinolan kyläpyläitöstä. Hän harrasti myös pankki- ja vakuutusalaa ja oli mukana paikallisessa kunnal-

SUURLAHJOITTAJA

liselämässä. Kunnallisneuvoksen arvon hän sai 1898, häntä ryhdyttiin nimittämään "kaupungin pääksi ja keisariksi".

Niilo Helander joutui matkustelemaan ulkomaille, jopa Nizzassa asti. Hänhän oli joka tapauksessa "self made man", ja kun eräs hänet siellä tavannut tuttava kysyi, miten kielestä selviää, hän vastasi: "lomssa puhuu."

Kunnallisneuvos joutui valtiopäivillekin porvarissäädyn edustajana. Jo tuolloin hän innokkaasti ajoi Heinolan ratahanketta. Olipa hänellä - jo silloin esillä Kymijoen kaavoitushankekin. Nythän siitä taas puhutaan.

Helander muutti Helsinkiin

Niilo Helander muutti Helsinkiin v 1922. Täällä hän sijoitti rahojaan talokauppoihin. Osti tunnettuja taloja mm. Aleksanterinkadun varrellä. Näin hän lisäsi jo ennestään suurta omaisuuttaan ja tuli lopulta ylen äveriääksi - ainakin ajan olosuhteisiin katsoen.

Hän oli kolme kertaa naimisissa ja lapsia hänellä oli kaikkien muiden paitsi keskimäisen vaimon kanssa.

Ennen joulua 1929 Niilo Helanderin päälle ajoi moottoripyörä. Tämä onnettomuus jätti häneen pysyviä vammoja. Hän kuoli 8.1.1930 halvauskohtaukseen. Kotiseutuaan Luhtikylää hän tuskin enää muisti päästyään suureen maailmaan. Orimattilan vanhalla hautausmaalla on kuitenkin suuri hautakivi, jossa on hänen omaistensa nimiä. Hautakivi on siitä mielenkiintoinen, että kivilaatta peittää osittain myös itse hautoja, niin että kukkia ei tarvita.

Eetu Iston "Hyökkäys"

On vielä kerrottava, Niilo Helander osti Eetu Iston kuuluisan Hyökkäys-taulun v 1907 torniolaiselta asioitsija Otto Nordbergilta Waseniuksen kirjakaupan välityksellä 5000

markan hinnasta. Isto oli maallannut tuon kuuluisan taulun 1899 ja samana vuonna se monistettiin Berlinissä ja levitettiin ympäri Suomea tuhansiin koteihin. Helanderin määräyksen mukaan se hänen kuolemansa jälkeen lahjoitettiin Suomen Kansallismuseoon.

Niilo Helanderin säätiön perustaminen

Niilo Helander pohti monta kertaa ystäviensä kanssa, mitä hänen suurella omaisuudellaan tehtäisiin. Oli erilaisia ehdotuksia mm Lallukan säätiön tapainen säätiö. Lopulta hän kuitenkin oli sitä mieltä, että oli paras perustaa suomalaisen tieteen ja taiteen sekä Helanderia itseään lähellä olevan kaupan ja teollisuuden tueksi säätiö.

Näin syntyi Helanderin puolison myötävaikutuksella Niilo Helanderin Säätiö. Perustava kokous pidettiin 13.2.1927 ja siinä kokouksessa säännöt hyväksyttiin ja Niilo Helander allekirjoitti ne. Säätiön hallitukseen kutsuttiin joukko vaikutusvaltaisia suomalaisia. Säädekirjassa lueteltiin kaikki se omaisuus, jonka Helander säätiölle luovutti.

Säätiön sääntöjen 3 § määrittelee säätiön tarkoituksen: Säätiön tarkoituksena on tukea ja edistää suomalaista kulttuurityötä tieteen ja taiteen aloilla samoin kuin työtä kaupan ja teollisuuden kehittämiseksi. Sitä varten säätiö jakaa avustuksia joko suunnitelun tai jo suoritettun työn ja toiminnan kannattavaksi ja palkitsemiseksi. Säätiön kaiken toiminnan tulee olla ehdottomasti riippumatonta poliittisista puoluetarkoituksista.

Säätiön perustamisen hyväksyi presidentti Lauri K. Relander. Säätiö on tähän mennessä jakanut kymmeniä ellei satoja avustuksia eri tarkoituksiin.

Luhtikylän taitavan kyläseppän poika teki kulttuuriteon. Tuiskun suku ja erityisesti Tuisku-Heikkilän haara voi olla ylpeä sukunsa kuuluisasta jäsenestä.

"Miä tiän mitä miä lystään", sanci seppä Kalle (Kaarle) Helander pajassaan. Se oli aikaisemmin sijainnut Luhtikylän tiheän kylätaajaman keskustassa. Seppä kuitenkin siirsi pajansa etelään päin Heikkilän maalle mäenrinteeseen, ja rakennutti sinne ylen komean päärakennuksen, jossa oli kylän ensimmäinen öljylamppukin.

Niin, seppä Kalle teki mitä vain, komeista trilloista (sellaiset ovat minunkin lapsuudenkodissani) kahvimyllyihin ja "ranstakkoihin" asti. Mutta teki hän muutakin, vaimonsa Ullan (Ulrikan) kanssa yhdeksän lasta, jotka kaikki menestyivät elämässään erinomaisesti. Paitsi Onni Helander, joka jäi asumaan vanhenevien vanhempiansa, sitten vain isänsä kanssa sepän taloon. Onni oli tumma, kiharatukkainen, kaunis nuorukainen, jonka elämä alle kolmekymmenvuotiaana päättyi. Niinkin voi käydä, ja kuitenkin hän oli kylän kaikkien neitosten ihastus.

Mutta nyt sukuselvitykseen. Kallen esi-isiä olivat mm Tuisku-Heikkilän rusthollin isännät Johan Heikinpoika (1715-1800) ja tämän poika Johan Johaninpoika (1752-1818). Koska kaikille ei riittänyt taloa, tuli erästä pojasta, Kaarle Johaninpojasta itsellinen. Tämä näyttää viettäneen seikkailurikasta elämää. Orimattilan kirkonkirjojen mukaan hän oli työskennellyt Saimaan kanavatyömaalla ja hänen "luullaan kuolleen kulkuretkillään 1868". Häntä kutsuttiin "Pyryn Kalleksi".

Seppä Kalle Helander oli syntynyt 28.5.1834 ja hän kuoli 7.7.1910 poikansa Nikolain eli Niilon luona Heinolassa. Sinne hänet oli viety komeilla vaunuilla ja hienosti puettuna, kertoi isäni. Sepän vaimo Ulrika oli kotoisin Järvein kylästä, syntynyt 1839 ja hän kuoli ennen seppää, 1905.

Seppä Kaarle Helander

Sepänemäntä Ulrika Helander

Lähdeteos: Kaarlo Castrén:
Niilo Helanderin säätiö 1927-
1965.

Elo Tuisku-Heikkilä.

SUKUKIRJAT

UUSI SUKUKIRJA

Henrik Hannunpoika Tuiskun ja Beata Söyringintytär Cameneaaen toisen pojan Heikin toinen Heikki Heikinpoika sai Tuiskun rusthollista lohkaistua Heikkilän talon isännyyden. Tuisku ja Heikkilä varustivat yhdessä ratsumiehen. Myöhemmin Heikkilä jakautui uudelleen, mutta osat olivat edelleen rustholleja.

Heikki Heikinpojalla oli ainakin viisi lasta. Tytär Anna meni avion Nastolaan, toiseksi vanhin poika Heikki sai Heikkilä 2:n isännyyden, kolmas poika Kustaa meni Hollolaan Mäki-Puhtilan isännäksi (Pauli Helen valmistaa kirjaa hänen jälkeläisistään). Neljäs poika Samson jäi asumaan Heikkilään. Vanhin poika Juho Heikinpoika (sn. 1715 k 1800) oli Heikkilän isäntänä 1742-76. Hänen vanhin tyttärensä Leena meni naimisiin Niemen Päärnilään. Vanhin poika Juho Juhonpoika (s 1752 k 1818) oli Heikkilän isäntänä 1777-1809. Hänellä ja vaimollaan Annamaija Juhontytär Paavolalla (Tuisku-sukua) oli 8 lasta. Vanhin poika Juho Juhonpoika oli Heikkilän 1:n toisen osan isäntä, toinen poika Antti Juhonpoika taas toisen osan isäntä 1809-45.

Nyt on tekeillä sukukirja, johon tulevat Antti Juhonpoika Heikkilän (1785-1845) ja Annastiina Heikintytär Iso-Tuiskun (1793-1873) jälkeläiset. Vanhimman tyttären Henriika Loviisan jälkeläiset ovat mm. Kyröt, Lehtimäet, Aaltoset, Ekströmit, Tammistot, Hiltuset. Toisen tyttären Marian jälkeläisiä ovat mm. Alestalot, Malkavaarat, Viinikaiset. Vanhimman pojan Antti Vilhelmin jälkeläisistä on tiedot koonnut sukumme tutkija Marja Kandell. Näitä ovat mm. Kuuselat ja Heinokset. Toisen pojan Sigismundin jälkeläisiin kuuluvat mm. nykyiset Heikkilät mm. puheenjohtajamme Elo Tuisku-Heikkilä, Kannakset, Heinokset, Tuuralat, Tuiskuset, Kaveniukset. Kolmannen tyttären Vilhelmiinan jälkeläiset ovat mm. Mattilat.

Lisäksi sukukirjaan tulee Antin veljen Juho Juhonpojan nuorimman pojan Kalle Juhonpoika Heikkilän (1809-1868) ja Maria Heikintytär Pietilän jälkeläiset. Näitä ovat mm. Helanderit, joihin kuuluu liikemies ja säätiön perustaja Niilo Helander sekä kirjailija Selma Anttila.

Hilkka Linna
SUKUKIRJA 1

Kirja on Tuisku-Camenaesus-sukukirjojen perusteos. Se kertoo kantaisästämme Heikki Hannunpoika Tuiskusta kaiken sen minkä tutkijat ovat saaneet ongittua tietoomme.

Kirja toimii myös kaikkien Tuisku-Camenaesus-suvusta tehtävien kirjojen sukupolvi numerointirunkona, mitä seuraten voimme helposti todeta kuinka monetta polvea itse kukin olemme Heikki Hannunpojasta.

Marja Aaltonen-Eloranta
SUKUKIRJA 2

Kirja kertoo Maria Paavolan Luhtikylästä ja Heikki Hannunpoika Seppälän, Pitkälästä jälkipolvet.

Maija Pekkala
SUKUKIRJA 3

Kirja kertoo Sofia Kallentytär Etolenin, Hollolan Uskelan Isäntälästä ja rusthollari Johan Samsoninpoika Tuiskun, Luhtikylästä jälkipolvet.

TILAUKSET JA HINNAT:

Hilkka Linna
puh. 90-789 970
Marja Aaltonen-
Eloranta
puh. 90-411 563
Maija Pekkala
puh. 90-73 863

Sukukirja 1 200,-
Sukukirja 2 250,-
Sukukirja 3 100,-

Vaakunakortti á 4,-

+ postikulut

SUKUMESSUT 92 KESÄLLÄ TURUSSA

JUURTEN ETSINNÄN JA SUKUTUTKIMUKSEN ERIKOISMESSUT
30.7. - 1.8.1992 TURUN MESSUKESKUKSESSA

Turun Messukeskuksessa 30.7. - 1.8.1992 järjestettävä SUKUMESSUT 92 on ainutlaatuinen tilaisuus sukututkijoille, sukuseuroille, alan yhteisöille ja yrityksille esitellä omia juurten etsintään ja sukututkimukseen liittyvää aineistoa, tutkimustuloksia ja tuotteita. Uusi Turun Messukeskus luo näyttävät ja toimivat puitteet valtakunnallisen, Suomen itsenäisyyden 75-vuotisjuhlavuoden päätapahtumiin kuuluvan SUKUMESSUT 92 -tapahtuman toteuttamiselle.

SUKUMESSUT 92 -tapahtuman tavoitteena on tarjota kaikille juuristaan, suvustaan sekä sukututkimuksesta kiinnostuneille suomalaisille ja ulkosuomalaisille mahdollisuus tutustua aihealueeseen lähemmin.

SUKUMESSUT 92 -tapahtuman valmisteluissa ovat mukana Arkistolaitos, Suomi-Seura, Sukutietotekniikka r.y., Suomen evankelisluterilainen kirkko, Siirtolaisuusinstituutti, Sukuseurojen keskusliitto r.y. ja Suomen Sukututkimusseura r.y. yhteistyössä Turun Messukeskuksen kanssa.

TUISKUT MUKANA SUKUMESSUILLA

Tuiskut ovat mukana sukumessuilla omalla näyttelyosastollaan.

Messuilla on paljon kiinnostavaa nähtävää sekä tutkijoille että sukuseuratoiminnasta kiinnostuneille.

KAIKKI JOUKOLLA TURKUUN
30.7. - 1.8.1992

Lehden te
Elo Tuisk
Marja Aal
Seppo Elo

Tuisku-Cam

KALKKISTEN RIIHELÄSSÄ

Helmeilevä sunnuntaiaamu ja matkalla Kalkkisiin, kutsutuna. Tie polveilee halki etelähämäläisen maiseman, sivulla huokaa Päijänne, suven aallokon uuvuttamana, odottaen talven peittoa kiireelleen. "...Joka niemeen, notkohon, saarelmaan kodin tahtoisin nostattaa..."

Perillä Kalkkisissa. Vuosisatainen maalaistalo, hoidettu ja siisti, luojan kämmenellään muovaillema pihapiiri ja syksyn kiireistä raukeneva tunnelma.

Perhettä on koolla, kolmessa polvessa. Pertti ja Hilikka Riihelä isäntäväkenä, nuorimmaisena, Teemu ja Anne Riihelän Helena, joka viihtyy mummun sylissä, sillä aikaa kun joutuisa miniä askartelee päivällistouhussa. Vanhassa, pieteetillä ajanmukaistetussa tuvassa sekoittuu menneisyys hämäläisen perinneruoan tuoksuun. Suurta leivinuunia on lämmitetty!

Päivällisen jälkeen kiertelemme tilaa ja sen rakennuksia. Poikkeamme pirttiin, josta ajan myötä on muodostunut kotimuseo. Museo on Teemu Riihelän vuosia jatkuneen pitkäjänteisen ja huolellisen harrastustyön tulos.

Mikä saa ihmisen keräilemään ja säilyttämään vanhoja, ehkä tarpeettomaksikin käyneitä esineitä? Mitä teemme satavuotta vanhalla kahvimyllyllä kun saamme kahvin "vakuumina" ja suodatinjauhettuna kaupasta? Miksi säilyttää kiveränokkaista pannua, kun sähkö huohottaa ja kurisee kahvin puolestamme? Vastaus on yksinkertainen: rakkaus kotiseutuun, ja siihen minkä puolesta isät, otsin palavin, ovat huomista rukoilleet.

Kotiseututyö, työ yhteisen hyvän eteen elää näillä vainioilla.

Kävijä päivittelee museossa näkemäänsä, harvinaisuudet ja monet kaupunkilaiselle oudot esineet kummastuttavat. Teemu on pyrkinyt ehjiin kokonaisuuksiin, esineet ovat niille kuuluneilla paikoilla, aivan kuin tuvan asukas olisi hetkeksi poistunut paikalta, kukaties villoja aistasta noutaakseen ja jatkaakseen niiden kehruuta.

Iltapäiväkahvin puheenaiheeksi ylenee maaelävän perivihollinen karhu, joka temmelsi Riihelöiden elopellossa.

Katselemme Tapani Riihelän ottamia valokuvia karhusta. Kuvissa karhu seisoo kahdella jalalla ja pätkii kämmenellään näreitä. Muistona on männynlatvus, jonka kontio voimainsa näytiksi silpaisi.

Mutta, aika vaipuu ikuisuuteen, illan otsa paljastuu. Lähdemme, saatteena isäntäväen ystävällisyys.

Esineet ovat niille
kuuluvilla paikoilla.

käjänteisen ja huolellisen harrastustyön tulos.

Mikä saa ihmisen keräilemään ja säilyttämään vanhoja, ehkä tarpeettomaksikin käyneitä esineitä? Mitä teemme satavuotta vanhalla kahvimyllyllä kun saamme kahvin "vakuumina" ja suodatinjauhettuna kaupasta? Miksi säilyttää ki-
veränokkaista pannua, kun sähkö huohottaa ja kurisee kahvin puolestamme? Vastaus on yksinkertainen: rakkaus kotiseutuun, ja siihen minkä puolesta isät, otsin palavin, ovat huomista rukoilleet.

Kotiseututyö, työ yhteisenhyvän eteen elää näillä vainioilla.

Kävijä päivittelee museossa näkemäänsä, harvinaisuudet ja monet kaupunkilaiselle oudot esineet kummastuttavat. Teemu on pyrkinyt ehjiin kokonaisuuksiin, esineet ovat niille kuuluneilla paikoilla, aivan kuin tuvan asukas olisi hetkeksi poistunut paikalta, kukaties villoja aistasta noutaakseen ja jatkaakseen niiden kehruuta.

Iltapäiväkahvin puheenaiheeksi ylenee maaelävän perivihollinen karhu, joka temmelsi Riihelöiden elopellossa.

Katselemme Tapani Riihelän ottamia valokuvia karhusta. Kuvissa karhu seisoo kahdella jalalla ja pätkii kämmenellään näreitä. Muistona on männynlatvus, jonka kontio voimainsa näytiksi silpaisi.

Mutta, aika vaipuu ikuisuuteen, illan otsa paljastuu. Lähdemme, saatteena isäntäväen ystävällisyys.

SE

OLOF ERIKSSONIN MUISTONÄYTTELY

OLOF ERIKSSONIN MUISTONÄYTTELY

Suomen Heraldinen Seura ja Taideteollisuusmuseo järjestivät viime vuoden lopulla Olof Erikssonin 1911-1987 muistonäyttely.

Näyttely järjestettiin Taideteollisuusmuseon tiloissa Helsingissä.

Näyttelyssä oli esillä myös oman sukuseuramme vaakuna, mikä on Olof Erikssonin viimeisimpiä töitä.

Eriksson suunnitteli runsaasti eri järjestöjen ja kuntien vaakunoita ja muita graafisiatunnuksia, kuten lippuja, logoja ym. Myös mitaleja ja rahoja hän teki.

Sukukokous kesällä 1991 Hollolassa

Kauniina elokuun sunnuntaina kokoonnuimme Hollolan vanhaan kivikirkkoon. Kuten esi-isämme aikoinaan. Saarnan piti meille Piltti Lännepää, omistaen sen Tuiskuille ja heidän esivanhemmilleen. Suvivirsi veisattiin täysin rinnoin.

Jumalanpalveluksen jälkeen esiteltiin meille 1400-luvulta oleva alkujaan katolinen kirkko. Nykyajan ihmisen täytyy ihaillla entisajan rakentajia, miten mahtavat kivijätkäleet on saatu ylös.

Sukumme kantaäidin isä, Hollolan rovasti saarnasi aikoinaan tässä kirkossa.

Tämän jälkeen pidettiin sukkokous kunnantuvalla, vastapäätä kirkkoa. Tärkein päätös oli suvun nimenmuuttaminen. Nimeksi vahvistettiin toisessa käsittelyssä, ensimmäinen oli Haikossa kesällä 90, Tuisku-Camenaesus sukuseura.

Kokouksen jälkeen alkoi runsas perinteellinen äämäläinen pitolounas.

Ruokia lähdimme sulattelemaan lähimaastoon. Oli tilaisuus käydä kotiseutumuseoissa, tai Pyhäniemen kartanon taidenäyttelyssä.

Mahdollisuus oli myös kiivetä Kapatuosian mäelle. Se olikin näyte. Sillä kuivien neulasien ansioista mäki oli liukas nahkapohjaisille kengille. Mutta ylhäältä näkötorvista olivat mahtavat näkymät Laitialan kartanoon, joka oli aikoinaan sukumme hallussa.

Oli mukava nähdä jälleen läheisiä ja kaukaisia sukulaisia, ja muistella jälkeenpäinkin keitä siellä tapasi.

Kaiken juhlan onnistumisen kiitos on annettava hollolaisille Anneli ja Pentti Lehtoselle, jotka olivat järjestäneet kaiken.

Maija Pekkala

Lehden tekijät:

Elo Tuisku-Heikkilä 90-659 530

Marja Aaltonen-Eloranta

Seppo Eloranta 90-411 563

Sukuseuran asioita hoitaa:

Maija Pekkala 918-651 388

Osoite:

16600 JÄRVELÄ